

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2023 r. – Multiópticas/EUIPO – Nike Innovate (Przedstawienie dwóch czarnych kształtów geometrycznych)

(Sprawa T-487/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego dwa czarne kształty geometryczne – Wcześniejsze graficzne, krajowy i unijny, znaki towarowe mó – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak naruszenia renomy – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 314/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Multiópticas S. Coop. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: M. López Camba i A. Lyubomirova Geleva, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Markakis, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Nike Innovate CV (Beaverton, Oregon, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 czerwca 2022 r. (sprawa R 1762/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Multiópticas S. Coop. i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 368 z 26.9.2022.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2023 r. – Zalando/Komisja

(Sprawa T-348/23)

(2023/C 314/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zalando SE (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: R. Briske, K. Ewald, L. Schneider i J. Trouet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2023) 2727 final z dnia 25 kwietnia 2023 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2022/2065 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „aktem o usługach cyfrowych”) oraz naruszenie prawa przy stosowaniu aktu o usługach cyfrowych

Skarżąca uważa, że akt o usługach cyfrowych nie ma do niej zastosowania, ponieważ nie jest ona już dostawcą usługi pośredniej, a zatem nie jest ani dostawcą usługi hostingu, ani platformą internetową w rozumieniu aktu o usługach cyfrowych. Nie została spełniona przesłanka dostarczania treści stron trzecich. Sprzedając swoje artykuły, skarżąca dostarcza własnych treści i w całości przejęła je również od swoich partnerów w ramach rygorystycznego procesu onboardingu.

Nawet gdyby część usługi należało zakwalifikować jako platformę internetową, nie osiągnęłaby ona progu 45 mln aktywnych odbiorców miesięcznie. Pozwana nie uwzględniła hybrydowego charakteru usługi: nie wszyscy odbiorcy usługi automatycznie stykają się z treściami dostarczonymi przez osoby trzecie; konieczne jest dokładne rozróżnienie.

Pozwana opiera się na błędnych kryteriach, takich jak rzekoma niemożność zidentyfikowania dostawcy. Pomija ona fakt, że nie jest to element rozstrzygający, lecz raczej – biorąc pod uwagę ocenę z punktu widzenia prawa Unii – element przemawiający za przyjęciem istnienia własnych treści.

2. Zarzut drugi: brak precyzji art. 33 ust. 1 i 4 aktu o usługach cyfrowych w związku z art. 24 ust. 2 tego aktu

Wymogi dotyczące obliczania wartości progowej są zbyt nieprecyzyjne i naruszają zasadę pewności wynikającą z prawa Unii. Artykuł 33 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych nie stanowi zatem podstawy prawnej zgodnej z prawem Unii. Motyw 77 aktu o usługach cyfrowych, ze względu na swój charakter prawny i niepełną treść, jest niewystarczający do określenia metody obliczania, ponieważ zbyt wiele kluczowych kwestii pozostaje otwartych. Motyw ten opisuje jedynie kto powinien być nią objęty, ale nie w jaki sposób. Ostatecznie nie można wystarczająco określić kryteriów bez przyjęcia aktu delegowanego. Na braki te wskazuje porównanie z rozporządzeniem (UE) 2022/1925 ⁽²⁾ (aktem o rynkach cyfrowych): rozporządzenie to opiera się częściowo na tej samej wartości progowej, ale idzie dalej, i nawet przedstawia kryteria obliczania w odrębnym załączniku. Niemniej jednak brakuje w nim również wystarczająco konkretnych wymogów obliczeniowych.

3. Zarzut trzeci: naruszenie ogólnej zasady równości

Nieprecyzyjność metody obliczania narusza art. 2 zdanie pierwsze TUE oraz art. 20 Karty praw podstawowych, ponieważ prowadzi do (faktycznego) nierównego traktowania dostawców platform internetowych. Dostawcy wypełniają lukę wynikającą w szczególności z zakazu trackingu indywidualnych użytkowników – za pomocą niejednorodnych i nieprzejrzystych metod. Jednocześnie akt o usługach cyfrowych nie przewiduje obowiązkowej kontroli wszystkich metod obliczania, lecz jedynie weryfikacje ad hoc. Nie sprzyja to tworzeniu równych warunków konkurencji między konkurującymi ze sobą usługodawcami. Ponadto akt o usługach cyfrowych narusza zasadę równego traktowania, ponieważ przewiduje jedną generalną wartość progową dla wszystkich platform internetowych, niezależnie od opartych na analizie ryzyka kryteriów odnoszących się do danych usług.

4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności

Zastosowanie aktu o usługach cyfrowych stanowi nieproporcjonalną ingerencję w podstawowe prawa i wolności skarżącej, a tym samym narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 akapit drugi TUE. Po pierwsze, jedna generalna wartość ryczałtowa nie jest odpowiednia, a po drugie, nakładanie na skarżącą dalszych obowiązków nie jest już konieczne, ponieważ handel online jest już poddany nadmiernej regulacji.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W swojej decyzji pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, w związku z czym decyzja ta nie jest zrozumiała dla skarżącej jako adresata. Brakuje w niej jakiegokolwiek subsumpcji pod definicję usługi hostingu w rozumieniu art. 3 lit. g) ppkt (iii) aktu o usługach cyfrowych, podczas gdy ma to decydujące znaczenie do celów stosowania art. 33 tego aktu.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 277, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/1925 z dnia 14 września 2022 r. w sprawie kontestowalnych i uczciwych rynków w sektorze cyfrowym oraz zmiany dyrektyw (UE) 2019/1937 i (UE) 2020/1828 (akt o rynkach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 265, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB

(Sprawa T-369/23)

(2023/C 314/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregencja, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE (¹), art. 69 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (²), art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (³) a także naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego ze względu na to, że, wbrew ramom prawnym Unii, strona pozwana określiła zbyt wysoki poziom docelowy.